

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 21^η Μαΐου / 3^η Ιουνίου 2024, ἑωρτάσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησθῆσκει τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου ἐνδόξου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου ἁγίου Κωνσταντίνου, τῆς ἀναγνωρίσεως δηλονότι τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐλευθέρας θρησκείας ἐντὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους διὰ τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τὸ 312 μ.Χ. καὶ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη τοὺς Ἀγίους Τόπους τὸ ἔτος 326 μ.Χ. καὶ ἀνήγειρε τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ καὶ ἄλλα προσκυνήματα.

Διὰ τοῦ ἔργου τῶν δύο Ἀγίων τούτων ἐνεκαινιάσθη ἡ νέα ἐποχὴ τῆς Ρωμαιορθοδόξου παραδόσεως εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν.

Πρὸς τιμὴν τῶν δύο ἁγίων τούτων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἰδρυτῶν καὶ προστατῶν τῆς Ρωμαιορθοδόξου ἐποχῆς εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, κρατούσης ἄχρι τῆς σήμερον ἐν τῷ θεσμῷ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ Κεντρικὸν Μοναστήριον, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, καὶ ἱερουργούντων τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου καὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νικοδήμου, Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ ἐφημερίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλης Παναγίας Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Πραιτωρίου Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου.

Ἐτελέσθη ὡσαύτως Ἀναστάσιμος πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, λειτουργοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ Ἡγουμένου Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τοῦ π. Φάραχ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ψαλλόντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών, παρουσία τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα ἐν τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων πιστῶν καὶ προσκυνητῶν.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἠκολούθησε ἐπίσημος ἄνοδος ἐν πλήρει Ἱερατικῇ λειτουργικῇ ἀμφιέσει εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ Πατριαρχείου.

Κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Πύλης τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐπιμελουμένη τοῦ Ἀρτοποιείου καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σεϊδανάγιας μοναχὴ Σεραφεῖμα ἀπένειμε τὰ ἀρτίδια εὐλογίας εἰς τοὺς διερχομένους.

Εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος, διένειμε Πατριαρχικὰς εὐλογίας, ἠύχθη εἰς τοὺς ἑορταστάς τὰς πρεσβείας τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐν ᾧ προσεφώνησε τὰ κάτωθι:

“Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασίλειον κράτος, ἀλλ’ ἐκ τῆς θείας Χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, σύν τῇ μητρί οὐρανόθεν, ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον· ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς, τῶν εἰδώλων ἔλυσε τὴν ἀπάτην, ἐν κόσμῳ δέ ἐκράτυνε, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν”.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ Προσκυνηταί,

Εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἑορτίῳ μνήμῃ τῶν ἁγίων ἐνδόξων, θεοστέπτων καὶ ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Οἱ Ἅγιοι οὗτοι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι βασιλεῖς καὶ ἡγέται ὅχι μόνον διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπ’ αὐτοῦ καὶ δι’ αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐξεδόθη τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων τῷ 313 μ.Χ. διὰ τοῦ ὁποίου ἔπαυσαν πάντες οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμοί, ἐθριάμβευσεν ὁ Χριστιανισμός καὶ κατελύθη τό σκότος τῆς δαιμονιώδους εἰδωλολατρείας. Τῷ 325 συνήθροισε τὴν ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν καὶ προσηγόρευσεν αὐτοπροσώπως. Τῷ 328 κατέβαλε τὰ θεμέλια τῆς ἐπωνύμου αὐτῷ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν μετηνέχθη ὁ αὐτοκρατορικός θρόνος ἐκ τῆς Ρώμης, ἐπονομασθεῖσα καὶ αὕτῃ Νέα Ρώμη.

Τὴν ἀνεκτίμητον ταύτην συμβολὴν ἐξόχως ἐμεγάλυνε ἡ ὑπὸ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐπιδειχθεῖσα εὐλάβεια διὰ τοὺς ἁγίους Τόπους καὶ δὴ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σωτηρίου Μαρτυρίου, τοῦ ἱεροῦ δηλονότι μνημείου τοῦ Χριστοῦ τῷ 326. “Οὗτος καὶ πρῶτος καὶ μόνος μοι σκοπός... ὅπως τὸν ἱερόν ἐκεῖνον τόπον, ὃν Θεοῦ προστάγματι αἰσχίστης εἰδώλου προσθήκης ὥσπερ τινός ἐπικειμένου βάρους ἐκούφισα (=ἐλάφρυνα) ἅγιον μὲν ἐξ ἀρχῆς Θεοῦ κρίσει γεγεννημένον, ἁγιώτερον δ’ ἀποφανθέντα ἀφ’ οὗ τὴν τοῦ σωτηρίου πάθους πίστιν εἰς φῶς προήγαγεν, οἰκοδομημάτων κάλλει κοσμήσωμεν”, γράφει εἰς τὴν πρὸς Μακάριον Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Εὐγνώμονες ὄντες εἰς τοὺς ἐνδόξους τούτους ἰδρυτάς τοῦ “Τάγματος τῶν Σπουδαίων”, τὴν Γεραράν δηλονότι Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα ἀφ’ ἑνός καὶ τοὺς γεννήτορας τοῦ χριστοπρεποῦς πνευματικοῦ μεγέθους τῆς Ρωμησοσύνης ἀφ’ ἑτέρου, χρεωστικῶς ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Μοναστηριακῷ Ναῷ ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἔνθα ἱκετηρίους δεήσεις ἀνεπέμψαμεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ὑπὲρ εἰρήνης ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πυρός τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη περιοχῇ ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδου εἶπωμεν: “Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, ὀρθοδοξίας πηγὴ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τὴν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπὸς ὁ τρέφων, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τό καύχημα, τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρώτιστε· Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν”.

Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά”.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς δεξιώσεως ταύτης ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν Ἀγγλικανὸν Ἐπίσκοπον Antony Poggio, General Secretary of the Anglican Communion, μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χουσάμ, Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τοῦ π. Donald.

Ἠκολούθησε μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον 19^{ον} Μαΐου/ 1^{ον} Ἰουνίου 2024 ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό Πατριαρχεῖον, εἰς τό ἐν Νεαπόλει τῆς Σαμαρείας Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμνησκεται ἀκολουθοῦσα τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην (κεφ. 4) ὅτι εἰς τό ἐν Νεαπόλει τῆς Σαμαρείας Φρέαρ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, ἐλθοῦσα ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ, ἦντλησε τό ὕδωρ τῆς ζωῆς, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος καί ἀπεκάλυψε αὐτῇ ὅλα τά τῆς ζωῆς αὐτῆς καί ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ λαλῶν μετ' αὐτῆς.

Ἐκτοτε ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἐγκατέλειψε τόν πρότερον ἁμαρτωλόν τρόπον ζωῆς αὐτῆς καί μάλιστα ἐμαρτύρησε τιμωμένη ὡς μάρτυς Φωτεινῇ ὡς καί ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, υἱοί καί ἀδελφαί.

Ἐνταῦθα παρά τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ καί ἐντός τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, τόν ὅποιον ἀνήγειρεν ὁ δραστήριος ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λύδρας καί ἡγουμένου τῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφανίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Σαμαρείας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλόντων τοῦ ἡγουμένου τῶν Ραφιδίων Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου δεξιά ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τῆς πόλεως τῆς Νεαπόλεως ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί προσευχομένου πιστοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ ἐλληνιστί:

“Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δι’ ἃν πίνη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον”, (Ἰωάν 4, 13-15),

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός ἐορτήν, τῆς Ἀγίας δηλονότι μάρτυρος Φωτεινῆς.

Εἰς τόν μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος διάλογον αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτῇ: "...Τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον", (Ἰωάν. 4,14) Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει:

"Ἰστέον δέ ὡς ὕδωρ ἂν τούτοις τήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χάριν ὁ Σωτὴρ ἀποκαλεῖ, ἥς εἴπερ τις γένοιτο μέτοχος ἀναπηγάζουσιν ἔξει λοιπόν ἐν ἑαυτῷ τῶν θείων μαθημάτων τήν χορηγίαν, ὡς μηκέτι μέν αὐτῷ τῆς παρ' ἐτέρων νουθεσίας ἐνδεῖν, ἐξαρκεῖν δέ μᾶλλον εἰς τό δύνασθαι ραδίως παρακαλεῖν, τοὺς οἷσπερ ἂν γένοιτο διψῆν τόν θεῖον τε καὶ οὐράνιον λόγον, ὅποιοι τινες ἦσαν κατὰ τόν παρόντα βίον καὶ ἐπὶ γῆς ἔτι πολιτευόμενοι ἅγιοί τε προφῆται καὶ ἀπόστολοι καὶ οἱ τοῖς ἐκείνων κληρονόμοι λειτουργίας, περὶ ὧν γέγραπται 'καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου', (Ἠσ. 12-3).

Καί ἀπλούστερον: πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἐδῶ ἀποκαλεῖ "ὕδωρ" τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐάν κάποιος θά πρέπη νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς Χάριτος αὐτῆς, τότε θά ἔχη τήν παροχὴν τῆς θείας γνώσεως, πηγάζουσιν ἀπὸ τόν ἑαυτόν του, ὥστε οὗτοι δέν χρειάζονται πλέον τήν νουθεσίαν τῶν ἄλλων. Ἀντ' αὐτῶν, οὗτοι θά εἶναι ἐπαρκεῖς καὶ ἱκανοί νὰ προτρέπουν / ἐνθαρρύνουν μετ' εὐκολίας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διψοῦν τόν θεῖον καὶ οὐράνιον λόγον. Οὗτοι ἦσαν οἱ Ἅγιοι, οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τήν ἐπίγειον αὐτῶν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς λειτουργίας / διακονίας αὐτῶν, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι γεγραμμένον: "καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου". (Ἠσ. 12-3).

Ἑρμηνεύων καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Κύριλλος τόν λόγον τοῦτον τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου λέγει: "Ὑδωρ" μέν ἀποκαλεῖ τόν ζωοποιόν τοῦ θεοῦ Λόγον, "πηγὰς" δέ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, Εὐαγγελιστάς καὶ Προφῆτας. "Σωτήριον" δέ τόν Χριστόν. Ὦντως, διὰ τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Ἅγιοι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγελισταί συνέγραψαν τὰς Ἀγίας Γραφάς. Αἱ δέ Ἅγιοι Γραφαὶ εἶναι ἐκείναι, αἱ ὁποῖαι τρέφουν τήν σωτηριώδη πίστιν εἰς Χριστόν διὰ τῆς γνώσεως αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον: "ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τήν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρτισμένος". (Β' Τιμ. 3, 15-17).

Μέ ἄλλα λόγια, τό ὕδωρ τό ὁποῖον προσέφερεν ὁ Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα ἦτο ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, τοῦ ὁδηγοῦντος τόν ἄνθρωπον τόν ἔχοντα καθαρὰν καρδίαν εἰς τήν θέωσιν αὐτοῦ, τοὔτέστιν εἰς τήν αἰώνιον ζωὴν. "Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τόν θεόν ὁψονται", λέγει Κύριος, (Ματθ. 5,8).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν διάλογον Αὐτοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος ἀφ' ἐνός μέν διδάσκει ὅτι "Πνεῦμα ὁ θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι

καί ἀληθεία δεῖ προσκυνεῖν”, (Ἰωάν. 4-24), ἀφ’ ἐτέρου δέ ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Σαμαρείτιδα τὴν λέγουσαν: “οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα”, (Ἰωάν. 4, 25), ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας. “Εγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι”, (Ἰωάν. 4,26).

Σχολιάζοντες τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὁ μὲν Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει:

“Πολλοὶ μὲν δοκοῦσι προσκυνεῖν κατὰ ψυχὴν οὐκ ὀρθὴν δέ δόξαν περὶ τοῦ Θεοῦ ἔχουσι. Προσέθηκε δέ τοῦτο τό ἐν ἀληθείᾳ. Δεῖ γάρ καί κατὰ νοῦν προσκυνεῖν τῷ Θεῷ καί ἀληθῇ δόξαν περὶ Αὐτοῦ ἔχειν”. [Πολλοὶ ἀπονέμουν εἰς τὸν Θεόν πνευματικὴν λατρείαν, δηλαδή μέ τὸν νοῦν τους, ἀλλὰ εὐρίσκονται ἐκτός τῆς σωτηριώδους ἀληθείας. Λέγει τοῦτο ὁ Ἰερὸς Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ καθαρότητα τοῦ βίου καί ἡ ὀρθότης τῶν δογμάτων συνιστοῦν τὴν ἀληθινὴν καί σώζουσαν λατρείαν τοῦ Θεοῦ].

Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Οὐ ταῖς ἀπαιδεύτοις ψυχαῖς ἢ καὶ ἀμαθέσι παντελῶς Ἐαυτὸν ἀνακαλύπτει Χριστός, ἀλλ’ ἐκεῖναις μᾶλλον ἐπιλάμπει καί φαίνεται, αἵπερ ἂν εἶεν ἤδη πρὸς τό βούλεσθαί τι μαθεῖν ἐτοιμότεραι, καί τῆς πίστεως τὴν ἀρχὴν ἐν ἀπλοῖς ὠδίνουσιν λόγοις, πρὸς τὴν τῶν τελειοτέρων ἐπείγονται γνῶσιν”: Ὁ Χριστός, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, δέν ἀποκαλύπτεται ἀπλῶς καί μόνον εἰς ψυχὰς ποὺ εἶναι ἀπαίδευτες καί τελείως ἀμαθεῖς (σάν τὴν Σαμαρείτιδα), ἀλλὰ σέ ἐκεῖνες τίς ψυχὴς ἐπιλάμπει καί φαίνεται, ποὺ ἔχουν προετοιμάσει τὸν ἑαυτὸν τους διὰ νὰ μάθουν κάτι καί μέσα τους ἔχουν γεννήσει τὴν πίστη καί “πρὸς τὴν τῶν τελειοτέρων ἐπείγονται γνῶσιν”, δηλαδή βιάζονται νὰ μάθουν τὰ τελειότερα μυστήρια. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς διακρίνεται ἡ Σαμαρεῖτις, εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς γνώσεως τῆς τελειότερας πίστεως, ἡ ὁποία πίστις διακρίνεται εἰς εἰσαγωγικὴν καί τελείαν.

Ὡς δέ σχολιάζει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: “Ὁ Χριστός σταματᾷ τὸν διάλογον μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος, ὅταν ἦλθον οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ καί ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει”, (Ἰωάν. 4,27) [Σιωπᾷ λοιπόν ὁ Χριστός, λέγει ἡ Γραφή. Ἀφ’ οὗ ἐμφύτευσεν τὸν θερμὸν σπινθῆρα τῆς πίστεως εἰς τοὺς Σαμαρείτας, ὁ Χριστός ἐπιτρέπει κατὰ τὴν διάβασιν / τό πέρασμα τοῦ χρόνου νὰ ἐξαφθῇ αὐτός ὁ σπινθῆρ εἰς μεγάλην φλόγα. Ἔτσι θὰ πρέπη νὰ κατανοήσῃς τό ὑπ’ αὐτοῦ λεγόμενον: “Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν καί τί θέλω, εἰ ἤδη ἀνήφθῃ;”, (Λουκ. 12,49)].

Οὗτος ὁ θεῖος καί θερμὸς σπινθῆρ, ὁ ἐμφυτευθεὶς ἐν τῇ ἀδόλῳ καρδίᾳ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἀνέδειξεν αὐτὴν μεγαλομάρτυρα καί Ἰσαπόστολον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο καί ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως τιμᾷ αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς πατρίδι, τῇ Σαμαρείᾳ, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός: “Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καί γυναικί ὁμιλήσας, ἐζήτηεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου πηγάσας ὕδωρ, Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες, καί νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως”.

Σημειωτέον ὅτι αὐτός οὗτος “ὁ θερμὸς σπινθῆρ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς” ἔχρισε τοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ “Χριστιανούς”, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: “Ἐγένετο δέ αὐτούς, Παῦλον καί Βαρνάβαν, ... ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καί διδάξαι ὅχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητάς Χριστιανούς”, (Πράξ. 11, 25-26).

Μέ τό ὄνομα αὐτό οἱ πρῶτοι κληθέντες Χριστιανοί ἐξεδήλωναν τήν προσδοκίαν νά κληρονομήσουν τήν Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἐν οὐρανοῖς· νά γίνουν “κληρονόμοι θεοῦ” καί “συγκληρονόμοι Χριστοῦ”, (Ρωμ. 8-17). Τό ὄνομα τοῦτο υἱοθέτησε καί ἐτίμησε μέ τό μαρτυρικόν αὐτῆς αἷμα καί ἡ τοῦ Χριστοῦ γενομένη συγκληρονόμος Σαμαρεῖτις γυνή, “ἡ εἰποῦσα τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα”, (Πρβλ. Ἰωάν. 4, 28-29).

Τήν ἀνεκτίμητον ταύτην κληρονομίαν, τούτέστιν τήν ὀνομασίαν “Χριστιανός” ἐλάβομεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κατά τό βάπτισμα ἡμῶν, ἐγκεντρισθέντες ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὀνομασία ὅμως αὕτη συνεπάγεται συμμόρφωσιν πρός τόν κατά Χριστόν τρόπον ζωῆς ἡμῶν. “Οὐκ ἐστε ἐαυτῶν· ἡγοράσθητε τιμῆς”, (Α΄ Κορ. 6,19-20), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὅντως, δέν ἀνήκομεν πλέον εἰς τόν ἐαυτόν μας, διότι ἡγοράσθημεν μέ τό τίμιον Αἷμα τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Εἴμεθα πλέον μέλη τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, οἱ τιμῶντες σήμερον τήν μνήμην τῆς Ἀγίας Σαμαρείτιδος παρακαλέσωμεν μετ’ Αὐτῆς τόν εὐσπλαγχνον Κύριον λέγοντες: “Παράσχου μοι τό ὕδωρ τῆς πίστεως, καί λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τά νάματα, ἀγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι”.

Χριστός Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά”.

Μετά τήν θείαν Λειτουργία ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Πρό τῆς ἐξόδου Αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Μακαριώτατος ἤκουσε μετ’ εὐχαριστήσεως πολλῆς τόν ὕμνον Χριστός Ἀνέστη εἰς τήν ἑλληνικήν καί ἀραβικήν καί ἄλλα θρησκευτικά ὅσματα ὑπό ὁμάδος μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς γειτνιαζούσης πόλεως Ζαπάμπδε ὑπό τήν καθοδήγησιν τοῦ διδάξαντος αὐτά Ρωμαιορθόδου πιστοῦ Νταούντ, σπουδάσαντος θεολογίαν εἰς τήν Κύπρον.

Ἀκολούθως ἔλαβε χώραν δεξίωσις κεράσματος καί ἐόρτιος τράπεζα ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, 13ην/ 26ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλυτικοῦ ὑπό τοῦ Κυρίου, ὡς διηγεῖται αὐτό ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (5,2-16) εἰς τήν Προβατικήν Κολυμβήθραν, τήν ἔχουσιν πέντε στοάς, παρά τόν Νάον τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Κύριος διὰ τοῦ ζωοποιοῦ λόγου Αὐτοῦ συνέσφιγξε τὰ παραλελυμένα μέλη τοῦ κειμένου ἐν παραλυσίᾳ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἀνθρώπου καὶ ἔδωσεν Αὐτῷ τὴν δύναμιν, ὥστε ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει.

Τό θαῦμα τοῦτο ἐωρτάσθη εἰς τὴν παρακειμένην τῇ Ναζαρέτ κώμῃ τοῦ Ρέϊνε.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Προσκόπων, τῶν Ἱερέων καὶ τοῦ λαοῦ καὶ προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσσοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ π. Συμεών, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ψαλλούσης δεξιὰ καὶ ἀριστερά ἀραβιστί καὶ ἑλληνιστί τῆς χορωδίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

“Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὴν κλίνην, ἵδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος”, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τάς νόσους καὶ πάθη ἰώμενος θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, Κυριακὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ Ναῷ τῆς ἐν Ρένε ἀξιεπαίνου Ρωμαιορθοδόξου Κοινότητος ὑμῶν, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν τό ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ μνημονευόμενον θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀνθρώπου.

Εἰς τό σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα διακρίνομεν δύο τινά: πρῶτον τὸν ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ παράλυτον ἄνθρωπον, τὸν ἐλπίζοντα τὴν θεραπείαν αὐτοῦ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ. “Ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐταράσσετο τό ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὥδῃποτε κατείχετο νοσήματι”, (Ἰωάν. 5,4), λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Καὶ δεύτερον, τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς προβατικῆς Κολυμβήθρας λέγοντος τῷ παραλύτῳ ἀνθρώπῳ: “θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει”, (Ἰωάν. 5, 6-8).

Κατὰ τούς ἐγκρίτους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστὸς ἐπιλέγει μεταξύ τῶν πολλῶν ἀσθενῶν τὸν συγκεκριμένον παράλυτον, διὰ νὰ καταδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γενικώτερον εἶναι ἓνα μεγάλο τραῦμα ἀφ’ ἐνός καὶ ὅτι ὁ Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ

Χριστός, εἶναι μοναδικός καί ἀναμφισβήτητος ἰατρός τοῦ ἀνθρωπίνου σωματικοῦ καί ψυχικοῦ τραύματος, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: “ὅπου ἂν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία · κἄν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνείου, τοῦτον Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν ποιεῖ, κἄν μετὰ νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρει· καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τὰς κολυμβήθρας περιέρχεται οὐ τὰς οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”. [Καί ἀπλούστερον· ὅπου φανῇ ὁ Σωτήρ ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πηγαίνει νά συναντήσῃ τόν Ματθαῖον τόν τελώνην καί ὅχι μόνον νά τόν κἀνῃ μαθητήν Του, ἀλλά καί Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν. Ἀνασταίνει τούς νεκρούς, στούς τυφλοὺς χαρίζει τό φῶς, στούς κωφοὺς τήν δυνατότητα νά ἀκούουν. Περιέρχεται τίς κολυμβήθρες τοῦ νεροῦ, ὅχι τόσον διά νά θαυμάσῃ τά οἰκήματα, ἀλλά ” τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”.

Τό ὅτι μέν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέγα τραῦμα, δηλαδή νόσημα ψυχικόν καί σωματικόν, ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἰατρός τοῦ ἀνθρώπου, συμμαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμωδός λέγων: “Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον... τόν εὐίλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τόν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου”, (Ψαλμ. 102, 1,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Κύριος συγχωρεῖ καί θεραπεύει οὐχί μόνον τό ἠθικόν κακόν τοῦτέστιν τήν ἁμαρτίαν, ἀλλά καί τό φυσικόν κακόν τοῦτέστιν τήν νόσον.

Διό καί ἐπιτακτικῶς λέγει ὁ Ἰησοῦς τῷ παραλυτικῷ: “ἔγειρε, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει”, (Ἰωάν 5,8). Ἑρμηνεύοντες τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ μέν Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: “Οὐκ ἀνίστησι μόνον, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσει φαντασίαν εἶναι τό γεγεννημένον ἢ ὑπόκρισις”, ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, “θεοπρεπές τό ἐπίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεως τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί αὐτός τῶν Ἀγίων Προφητῶν, ἀλλ’ ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι”.

Ὦντως τό γινόμενον θαῦμα, ἡ θεραπεία δηλονότι τοῦ Παραλυτικοῦ, δέν ἦτο φανταστική ἢ προσποιητή, ὁ δέ Χριστός ἐνήργησεν ὡς Κύριος τῶν δυνάμεων ἐξουσιαστικῶς καί οὐχί ὡς εἷς τῶν Προφητῶν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι “ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδέ ἰδεῖν δύναται”, (Α΄ Τιμ. 6, 15- 16) κατά τόν θεῖον Παῦλον, διαπρυσίως διακηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατά τήν τρέχουσαν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων τοῦ Πάσχα, τῆς λαμπροφόρου δηλονότι Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. “Χριστός τό καινόν Πάσχα τό ζωόθυτον θῦμα, ἁμνός θεοῦ ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν κόσμου”, ἀναφωνεῖ μεγαλοφώνως ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά ταῦτα εὐρίσκει αὐτόν [τόν Παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ καί εἶπεν αὐτῷ: “Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χεῖρον σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14). Σχολιάζων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: “διδάσκει δέ διὰ τούτων ὁ Κύριος ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἔσσεσθαι κρίσιν, ἀποθησαυρίζει θεός τοῖς ἀνθρώποις τά πλημμελήματα, (Πρβλ. Ρωμ. 2, 5-6), μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάσοντος”, (Πρβλ. Πράξ. 2,20). Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίοντες καί λυποῦντες τόν θεόν ἐπιμαρτυρήσει βοῶν ὁ σοφώτατος

Παῦλος:

[Καί ἀπλούστερον, μέ αὐτά τά λόγια ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ὁ θεός ὄχι μόνον ἀποθησαυρίζει τῶν ἀνθρώπων τά πλημμελήματα διά τήν μέλλουσαν κρίσιν, ἀλλά ἐπίσης ὅτι Αὐτός μαστιγοῖ τοὺς ἀνθρώπους κατά διαφόρους τρόπους, ἐν ὧσιν οὗτοι εὐρίσκονται ἐν ζωῇ σωματικῶς πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῶν πάντων. Ὁ σοφώτατος Παῦλος θά μαρτυρήσῃ ὅτι πολλάκις πληττόμεθα, δοκιμαζόμεθα, ὅταν πταίωμεν καί λυποῦμεν τόν θεόν]. “Διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί· εἰ γάρ ἑαυτούς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπό τοῦ Κυρίου παιδεύομεθα, ἵνα μή σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν”, (Α΄ Κορ. 11, 30-32).

Μέ τόν λόγον Του, “ ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5, 14) , ὁ Ἰησοῦς ἐπεσήμανεν εἰς τόν θεραπευθέντα καί ὑγιαίνοντα Παράλυτον τόν μέγαν κίνδυνον, τόν ὅποιον ἐγκυμονεῖ ἡ ὑποτροπή, δηλαδή ἡ ἐπάνοδος εἰς τό ἀμαρτωλόν βίον ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῶν παραπτωμάτων τῆς ἀμαρτίας, τά ὅποια ἐπέφερον τήν σωματικήν καί ψυχικήν, ἀλλά καί τήν ἀνίατον παραλυσίαν. Αἱ ἀμαρτίαι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συγχωροῦνται, ἐφ’ ὅσον ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰλικρινής. “Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ θεός οὐκ ἐξουδενώσει”, (Ψαλμ. 50,19), λέγει ὁ ψαλμωδός. Παραμένουν ὅμως τά στίγματα τῆς ἀμαρτίας εἰς τήν ψυχήν, ὅπως παραμένουν καί εἰς τό σῶμα μετά ἀπό τήν θεραπείαν τῶν τραυμάτων, ὡς λέγει ὁ μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανάσιος: “ὁ μετανῶν τοῦ ἀμαρτάνειν παύεται, ἔχει δέ τῶν τραυμάτων τάς οὐλὰς”, διά τοῦτο καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἐπισημαίνει τήν ἀλήθειαν ταύτην λέγων: “μή γάρ δὴ ἐπειδὴ ἀκούεις μετάνοιαν δεδύσθαι ἀδεῶς καί τό ἀμαρτάνειν χώρει ... διότι κἂν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή ἐλέγχει τό πάθος” . [Καί ἀπλούστερον, μετά λοιπόν ἀπό τήν μετάνοιαν καί τήν ἐξομολόγησίν σου, μή προχωρεῖς δίχως δέος / φόβον διά νά ἀμαρτήσης. Διότι, καί ἂν πάλιν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή δείχνει ὅτι κάποιον πάθος ἐτραυμάτισε τήν ψυχήν].

Μέ ἄλλα λόγια, μετά τήν ὑποτροπήν ἡ ψυχή σκληρύνεται καί ἡ μετάνοια γίνεται πολύ δύσκολη, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγων: “Ὁ γάρ μηδέ τῇ προτέρᾳ τιμωρίᾳ βελτιωθείς ἐπὶ μείζονα ἄγεται κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής”. Αὐτός ὁ ὅποιος δέν ἐκαλυτέρευσε τόν ἑαυτόν του ἀπό τήν προηγούμενην τιμωρίαν ὁδηγεῖται σέ χειρότερα κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής]. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν τόν ἀπ’ αἰώνων ἐγείραντα νεκρούς καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: “Παράλυτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν ὑγίωσον, παραβάσεσι, καί βαδίζειν με τάς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους”. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν καί εἰς τήν δεξιῶσιν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Μετά χαρᾶς εὐχαριστοῦντες τῷ θεῷ καί πατρί τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τήν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτους καί μετέστησεν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν, τήν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν”. (Κολ. 1,11-14), κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος.

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότετε Πρόεδρε καί ἀξότιμα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ' ὑμῶν Πασχάλιος Σύναξις πληροῖ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως τήν καρδίαν ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι διακρίνομεν ὅτι καίτοι ὀλίγοι ἀριθμητικῶς, ἀκατάσειστον ἐπὶ τῷ Θεῷ, Ὅς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτούς", (Κολ. 1,13), τήν ἐλπίδα τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως ἔχετε.

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, πηγή οὖσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλά καί μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, κηρύττει καί καταγγέλλει ἀκαταπαύστως καί ἀδιακόπως διά μέσου τῶν αἰώνων, Χριστόν Ἑσταυρωμένον καί Ἀναστάντα οὐχί μόνον εὐαγγελικῶς καί πνευματικῶς, ἀλλά αἰσθητῶς καί φυσικῶς. "Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς", (Α' Ἰωάν. 1,1) κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί Θεολόγου.

Τό Ρωμαιο-Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τοὔτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ πάντες κληῖρος καί λαός, εἵμεθα τά μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἀφ' ἐνός καί τό "λεῖμμα κατ' ἐκλογήν" (Ρωμ. 11, 5) ἀφ' ἐτέρου.

Τό δέ τοῦτο "λεῖμμα κατ' ἐκλογήν" δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τόν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ τόν καταγγέλλοντα τήν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης. "Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ", λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, (Α' Ἰωάν. 4,16). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπικαλούμενος τήν ὑπομονήν τοῦ Ἰώβ λέγει: "καί τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων", (Ἰακ. 5,11).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἄπειρον ἀγάπην, φιλανθρωπίαν καί εὐσπλαγχνίαν εὐαγγελίζεται ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διά τῆς ἐορτῆς τῆς μνήμης τοῦ θαύματος τοῦ παρά τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ εὕρισκομένου παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχοντος τήν ἀσθένειαν αὐτοῦ, (Πρβλ. 3,15).

Ὁ κόσμος ὅλος καί ἰδιαίτερος ἡ περιοχή ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπό τήν σκληρότητα καί τόν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καί τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α' Ἰωάν. 2-16), ἀλλά καί εἰς τήν ἁμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγων : " Πᾶς ὁ ποιῶν τήν ἁμαρτίαν καί τήν ἀνομίαν ποιεῖ καί ἡ ἁμαρτία ἐστίν ἡ ἀνομία" (Α' Ἰωάν. 3,4) Ἰδοὺ λοιπόν διά τί ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ " ἴδε ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μή χεῖρόν σοι τι γένηται", (Ἰωάν. 5,14).

Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὅποιον καί πιστεύομεν, "ἵνα μή ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ", (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τήν Κοινότητα τοῦ Ρεῖνε ὠραιοτάτην

εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διά τήν προστασίαν τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Μετά ταῦτα, ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τό νέον κέντρον τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖον ἰδρύθη ἐπί γῆς, ἦν ἡγόρασε τό Πατριαρχεῖον, τό ὁποῖον ὠνομάσθη “Μακάρι Ρούμ”, ἥτοι “ ἡ Ἑστία τῆς Ρωμηοσύνης”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

<https://www.facebook.com/share/v/oeCikgi36AsaCdw/>

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ ΦΑΝΕΝΤΟΣ ΣΗΜΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 7^{ην} /20^{ην} Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Σταυροῦ.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη καί ἰδιαιτέρως ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμνησκέται ὅτι τό ἔτος 351 μ.Χ., τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς περί ὥραν τρίτην, (9:00 π.μ.) ἐπί Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου, ἐνεφανίσθη εἰς τόν οὐρανόν φωτεινός ὑπέρ τάς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου Σταυρός, ἐκτεινόμενος ἀπό τοῦ Ὁρους τῶν Ἑλαιῶν ἕως καί τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ.

Τοῦτον ἐν ἐκπλήξει, δέει καί χαρᾷ εἶδον ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν οἱ κάτοικοι τῶν Ἱεροσολύμων πάσης ἡλικίας.

Τό θαυμαστόν γεγονός τοῦτο περιγράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων Κύριλλος εἰς ἐπιστολήν αὐτοῦ πρὸς Κωνσταντῖον τόν βασιλέα, υἱόν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Εἰς μνήμην τοῦ γεγονότος τούτου ἐτελέσθη ἐπί τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους, συλλειτουργούντων αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Ἱερωνύμου, π. Διονυσίου, π. Χριστοδούλου καί π. Ἀθανασίου, τοῦ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν μετά τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἐπηκολούθησε λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν συμμετοχῇ τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί ἄλλων Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων, οἵτινες κατήλθον ἐκ τοῦ Πατριαρχείου.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς λιτανείας ἀνεγνώσθη πρό τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου ὑπό τοῦ λειτουργοῦ Ἀρχιερέως ἑλληνιστί καί ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου ἀραβιστί.

Τέλος ἡ Ἀρχιερατική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τά Πατριαρχεῖα διά τήν Πατριαρχικήν

τιμήν καί εὐλογίαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 6^η/19^η Μαΐου 2024, ἑορτάσθη ὡς Κυριακή τῶν Μυροφόρων εἰς τό
Πατριαρχεῖον.

Α΄. Εἰς Ρέμλην, ἀρχαίαν Ἀριμαθίαν.

Ἐξ αὐτῆς κατήγετο ὁ Ἰωσήφ, ὁ φέρων ἔξ αὐτῆς καί τήν ὀνομασίαν, «Ἰωσήφ ὁ ἀπό
Αριμαθαίας». Διά τοῦτον μᾶς παραδίδουν οἱ Ἅγιοι Εὐαγγελισταί ὅτι «εἰσῆλθε
πρός Πιλάτον» καί «ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» καί ἐνεταφίασεν αὐτό μετὰ τῶν
Μυροφόρων γυναικῶν εἰς τό μνημεῖον «τό ἐγγύς εἰς Γολγοθᾶν».

Διά τήν μνήμην τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ὑπό τῶν Μυροφόρων καί ὑπό Ἰωσήφ τοῦ ἀπό
Αριμαθαίας καί διά τήν μνήμην τῆς ἀναγγελίας εἰς τάς Μυροφόρους ὅτι ἠγέρθη ὁ
Κύριος ὄντως, ἐτέλεσε θεῖαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί
Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, εὐθύς ἅμα τῇ ὑποδοχῇ Αὐτοῦ ὑπό τῶν
διδασκάλων καί τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ
Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου
εἰς Ρέμλην, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ.
Δαμασκηνου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ
Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς πρώτου τοῦ
Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ Ἡγουμένου εἰς Ἅγιον Γεώργιον Λύδδης
Ἀρχιμανδρίτου π. Μαρκέλλου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἀρχιμανδρίτου π.
Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου,
ἐπιμελουμένου τοῦ ρέκτου Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί
μετεχόντων τῇ πανδήμῳ συμμετοχῇ πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης καί τῶν ὁμόρων
περιοχῶν, τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν, πιστῶν ἐξ Ἱεροσολύμων, παρουσίᾳ τοῦ
Πρέσβευς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη, τῶν Στρατιωτικῶν
ἀκολουθῶν τῆς Πρεσβείας καί τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον
λόγον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ὅψίας δέ γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπό Ἀριμαθαίας, τοῦνομα Ἰωσήφ,
ὃς καί αὐτός ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ· οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ῥήτησατο τό σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ· τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τό σῶμα», (Ματθ. 27,57-58),
γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὠδήγησε τά διαβήματα ἡμῶν εἰς τήν πόλιν ὑμῶν τήν ἀγιογραφικήν Ἀριμαθαίαν, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ κεκρυμμένος μαθητής Ἰωσήφ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐορτήν αὐτοῦ μετά τοῦ Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ· πρὸς δέ καί τήν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων.

Ἡ σημερινή Κυριακή, ἡ τρίτη μετά τό Πάσχα καλεῖται Κυριακή τῶν Μυροφόρων πρὸς τιμὴν τῶν γενναίων καί πιστῶς ἀφοσιωμένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, «συνακολουθήσασαι Αὐτῷ (τῷ Ἰησοῦ) ἀπό τῆς Γαλιλαίας» (Λουκ. 23,49) μέχρι τοῦ Τάφου καί παραμείνασαι πισταί εἰς τήν διδασκαλίαν Αὐτοῦ, προσῆλθον ἐπὶ τῷ μνήματι, ἵνα ἀλείψωσι τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ διά μύρων, ἀψηφήσασαι πάντα κίνδυνον. Διό καί ἡξιώθησαν αὗται πρῶται νά ἀκούσουν κατ' ἀρχάς μέν παρὰ τοῦ ἐξαστράπτοντος ἀγγέλου: «οἶδα γάρ ὅτι Ἰησοῦν τόν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ἡγέρθη γάρ καθὼς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· καί ταχύ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἡγέρθη ἀπό τῶν νεκρῶν, καί ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε», (Ματθ. 28, 5-7).

Μετά δέ ταῦτα ἤκουσαν παρ' Αὐτοῦ τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ, τοῦ συναντήσαντος αὐτάς τό «Χαίρετε». «Αἱ δέ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν Αὐτοῦ τοὺς πόδας καί προσεκύνησαν Αὐτῷ», (Ματθ. 28,9).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς ἄνω λόγους ὁ μέν ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Κεκέρδακεν τό θῆλυ γένος καί λύσιν ὀνειδισμοῦ καί κατάρας ἀνατροπὴν. Ὁ γάρ εἰπὼν πάλαι πρὸς αὐτάς ἐν λύπαις τέξη τέκνα, παῦλαν αὐταῖς ἔδωκε συναντήσας αὐταῖς ἐν τῷ κήπῳ καί εἰπὼν· Χαίρετε». [Καί ἀπλούστερον· τό γένος τῶν γυναικῶν ὠφελήθη, διότι ἔλαβε τήν λύσιν τῆς ἀτιμώσεως καί τήν ἐξάλειψιν τῆς κατάρας. Καί τοῦτο διότι αὐτός, ὁ Ὑποῖος εἰς τό παρελθόν εἶπε εἰς τήν γυναῖκα ἐν λύπαις τέξη τά τέκνα, τώρα ἔδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας εἰπὼν τό «Χαίρετε» κατὰ τήν συνάντησιν αὐτῶν εἰς τόν κῆπον τοῦ Μνήματος].

Ὁ δέ Ζιγαβηνός λέγει: «Αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες, Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία, τοὔτέστιν ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἐκ πόθου καί τιμῆς ἐκράτησαν τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δε Ἰησοῦς οὐκ ἀπεκάλυψεν (=δέν ἡμπόδισεν) αὐτάς, παρέχων πληροφορηθῆναι (=δίδων εἰς αὐτάς τήν βεβαιότητα) διὰ τῆς ἀφῆς ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς φάσμα, (δηλαδή φάντασμα)».

Μέ ἄλλα λόγια, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ἀφ' ἐνός μέν κατέδειξαν κατὰ τόν ὑμνωδόν ὅτι «φύσις ἀσθενῆς τήν ἀνδρείαν ἐνίκησεν», ἀφ' ἑτέρου δέ ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς καί πρῶται μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός: «Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καί τό μνημᾶ σου μετά σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτην σε Χριστέ, πρὸς τό μυρίσαι τό ἄχραντον Σῶμά σου, καί τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον. Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος».

Συνεργοί τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἀνεδείχθησαν καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ καί Νικόδημος, οἵτινες καί οὗτοι τήν αὐτὴν ἀφοσίωσιν καί ἀνδρείαν ἐπιδειξάμενοι «ἔλαβον τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί ἔδωκαν αὐτό ἐν ὀθονίοις μετά τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν· ἦν δέ ἐν τῷ

τόπω ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καί ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη», (Ἰωάν. 19, 40-41).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς Εὐαγγελικοὺς τούτους λόγους οἱ μὲν ἅγιοι Θεοφύλακτος καὶ Χρυσόστομος λέγουν: «Οὐ γάρ ὡς κατάδικον ἐνταφιάζουσιν [τόν Ἰησοῦν], ἀλλὰ πολυτελῶς», ὡς «μέγαν τινά καὶ θαυμαστόν». Ὁ δὲ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνει λέγων: «Διὰ δὲ τῆς τοῦ μνημείου καινότητος τό ἀτρίβες ὥσατε καὶ ξένον τῆς ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν ἀναδρομῆς καὶ ἡ κατὰ τῆς φθορᾶς ἐπινοηθεῖσα καινοτομία διὰ Χριστοῦ σημαίνεται. Καινός γάρ ἡμῶν ὁ θάνατος ἐν θανάτῳ Χριστοῦ εἰς ὕπνου τρόπον τινά μετατεθειμένος δύναμιν τε καὶ χρεῖαν. Ζῶμεν γάρ τῷ Θεῷ ζήσιν μέλλοντες κατὰ τὰς γραφάς. Τοιγάρτοι καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἄνω τε καὶ κάτω κεκοιμημένους καλεῖ τοὺς ἐν Χριστῷ τελευτήσαντας», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 15,20/15,51).

[Καὶ ἀπλούστερον· ἡ καινότης τοῦ μνημείου σημαίνει τὴν ξένην καὶ ἀπατηλὴν ὁδόν, θά λέγαμε, τῆς ἐπιστροφῆς ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν καὶ τῆς καινοτομίας (=ἀνανέωσης), τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἐσχεδίασε διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς φθορᾶς. Ὁ θάνατός μας γίνεται νέος ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, μεταμορφούμενος εἰς ἕνα εἶδος ὕπνου, μέ παρομοίαν δύναμιν καὶ (φυσικὴν) λειτουργίαν. Ἐφ’ ὅσον θά ζῶμεν εἰς τὸ μέλλον, τώρα εἴμεθα ζῶντες ἐν τῷ Θεῷ, σύμφωνα μέ τὰς Γραφάς, (Πρβλ. Ρωμ. 14,8). Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος πανταχοῦ ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποθάνει, ὡς «κεκοιμημένους», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 15,20/15,51).

Κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστὶν ἀνανέωσις καὶ τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος Ἀδάμ καὶ διὰ θανάτου πρὸς γῆν, ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώσις καὶ ἀνάπλασις καὶ πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις». [Καὶ ἀπλούστερον· ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώσις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος καταβροχθήστηκε ἀπὸ τὸν θάνατον, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη].

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καὶ οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶχον καταλάβει τὸ μέγα καὶ μοναδικόν καὶ ἀνεπανάληπτον γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν μετάβασιν δηλονότι τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀπὸ τὰ βάραθρα τοῦ ἄιδου εἰς τὸ ὀλόφωτον καὶ θεῖον καὶ οὐράνιον ὕψος. «Οὐδ’ ἐκεῖνο, τὸ ὑπερευλογημένον Σάββατον ἐπέγνωσαν, τὸ μετάγον ἡμῶν τὴν φύσιν ἀπὸ τῶν τοῦ ἄδου κευθμώνων ἐπὶ τὸ παμφαές καὶ θεῖον καὶ οὐράνιον ὕψος», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τιμᾷ ἰδιαίτερως τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων Μυροφόρων ὡς καὶ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὅλα ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συνήργησαν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανόντος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμαρτύρησαν ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, «ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περὶ τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς», (Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, οἱ ὁμολογοῦντες καὶ προσδοκῶντες Ἀνάστασιν νεκρῶν, μιμούμενοι τὰς Ἀγίας Μυροφόρους γυναῖκας καὶ τοὺς κεκρυμμένους μαθητάς, ἄς: «Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν

τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, εἰς τὴν ὁποῖον προσεφώνησεν ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων, ἀναλύων τὰς δραστηριότητας τῆς ἐνορίας καί εὐχαριστῶν τόν Μακαριώτατον διὰ τὴν συμπαράστασιν Αὐτοῦ. Οἱ μαθηταί καί αἱ μαθήτριαι τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς καθηγητρίας αὐτῶν κ. Βιργινίας, ἔψαλλον εἰς τὴν ἑλληνικὴν καί ἀραβικὴν Ἀναστασίμους ὕμνους.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη Πασχάλιος τράπεζα, παρισταμένων ὡς συνδαιτυμόνων τοῦ Πρέσβεως κ. Λουκάκη, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως, τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τῶν Ἐπιτρόπων καί πολλοῦ λαοῦ. Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται:

«Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τό κράτος, ἐν δέ τῇ Ἑγέρσει σου, ἐφώτισας τό γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ θεὸς ἡμῶν δόξα σοι», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί τίμια μέλη τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἡ ἐόρτιος αὕτη ἡμέρα τοῦ μεγάλου καί ἱερωτάτου Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τό θεμέλιον καί τὴν κορωνίδα τῆς σωτηριώδους πίστεως ἡμῶν, ὡς ἐναργέστατα καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Εἰ δέ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν... εἰ δέ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15,14,17).

Τό δέ Ρωμαιο – Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεπιστεύθη τὴν καλὴν παρακαταθήκην, τὴν Ἀποστολικὴν δηλονότι παράδοσιν καί πίστιν, διαφυλάττει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀκεραίαν καί ὑγιαίνουσιν ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν αὐτῇ Ἀγίου Πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν ἁγίων προσώπων αὐτῆς, ὡς τῶν σήμερον καί ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ ὑμῶν ἀρχαίᾳ πόλει τῆς Ἀριμαθαίας τιμωμένων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό μικρόν ποίμνιον (Λουκ. 12,32) τῆς Ἀριμαθείας – Ρέμλης συνεχίζει νὰ τηρῇ ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ καί τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ: «Ὅτι ὁ θεὸς φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία... ὁ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, ὁ δέ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ καί ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καί οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει», (Α΄ Ἰωάν. 1,5-2,11).

Αὐτό τοῦτο τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν καί ἐν τῇ ἀγίᾳ καί κλητῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα. Αὕτῃ ἀκριβῶς εἶναι καί ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον ἐν τῷ κόσμῳ καί ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πολέμου δοκιμαζομένῃ περιοχῇ ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀληθινὴ καί ζωσα ἐλπίδα. Ὁ δέ θεὸς καί Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ... εἶναι «ὁ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α΄ Πέτρ. 1,3), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν, κλήρου καὶ λαοῦ εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι’ Ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζῶμεν ὡς φύλακες καὶ διάκονοι τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ πιστοὶ ποιμένες τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν, τοῦ ἐγκρίτου δηλονότι λαοῦ τοῦ Χριστοῦ. Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἡ ἑορτὴ ἔληξε διὰ τῆς παραθέσεως εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καὶ τῆς μοναχῆς Φεβρωνίας ἀναψυκτικῶν.

Β’. Εἰς τὸ παρρεκλήσιον τῶν Μυροφόρων παρὰ τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τὸ παρρεκλήσιον τοῦτο, προσκείμενον εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους καὶ συλλειτουργούντων τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου, τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μπαράμκη καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπὸ τὸν Πρεσβύτερον π. Ἰωάννην Ἀντωνίου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών ἐλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τὸν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀραβιστί.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Ἀρχιερεὺς, οἱ Ἱερεῖς καὶ ὁ λαὸς μετέβησαν εἰς τὸ κέντρον συνάξεως τῆς ἐνορίας «Οὐντζούτ –Υπόστασις».

Ἐνταῦθα προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐπιτρόπων κ. Ἰμπραήμ Σαλφίτη, ἀναλύων τὴν δραστηριότητα τῆς ἐνορίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐν γένει καὶ ἢ ἐκπρόσωπος τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν» κ. Ἀρλέτ, ἡ ὁποία ἀνέπτυξε τὴν δραστηριότητα τῆς ὀργανώσεως τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ἢ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 29ην Ἀπριλίου /12ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐωρτάσθη τὸ γεγονός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου, τὴν 8ην ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν, ὅτε καὶ Θωμᾶς ἦτο μετ’ αὐτῶν καὶ ἐψηλάφησε τὸν Κύριον καὶ ὡμολόγησε τὸν Κύριον καὶ εἶπεν: «Ὁ Κύριος μου καὶ ὁ θεός μου», (Ἰωάν. 20,28).

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη δι’ Ἐσπερινοῦ ἀφ’ ἐσπέρας εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὸν ὁποῖον προεξῆρξεν ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος.

Ἡ λειτουργία ἐτελέσθη τήν πρωίαν τῆς Κυριακῆς εἰς τόν Πανάγιον καί Ζωοδόχον Τάφον, προεξάρχοντος πάλιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Λύδδης κ. Δημητρίου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Τελετάρχης, Ἀρχιμανδρίτης π. Βαρθολομαῖος, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, ψάλλοντος τοῦ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελосоπούλου, μετά συμμετοχῆς μοναχῶν, μοναζουσῶν, προσκυνητῶν προσελθόντων ἐκ διαφόρων Ὁρθοδόξων χωρῶν καί ἐντοπίων πιστῶν.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τά Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Σεβασμιώτατος προσεφώνησε τούς πιστούς διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀπουσίαζε, ὅταν ὁ Χριστός, μετά τήν Ἀνάστασή Του, ἐπισκέφθηκε τούς Μαθητές Του στό ὑπερῶον, ὅπου ἦταν συνηγμένοι. Ὅταν πληροφορήθηκε τά σχετικά μέ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Χριστοῦ, ζήτησε νά Τόν δῇ καί νά ψηλαφίσῃ τίς πληγές τοῦ Σταυροῦ στά χέρια καί τήν πλευρά Του. Ὁ Χριστός, ὅταν ἐπισκέφθηκε καί πάλι τούς Μαθητές Του μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες, κάλεσε τόν Ἀπόστολο Θωμᾶ νά ψηλάφησῃ τά σημάδια τῶν πληγῶν στό Σῶμα Του. Τότε ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς Τόν ἀνεγνώρισε καί Τόν ὁμολόγησε Κύριο καί Θεό του. Τόν ἀνεγνώρισε ἀπό τίς πληγές τοῦ Σταυροῦ, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν σημάδι τῆς ἀγάπης Του, ἀλλά καί τῆς δυνάμεώς Του. Τήν ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τήν ὀνομάζουν σωτήριο. Καί πραγματικά, ὁδηγεῖ στήν σωτηρία ὅλους ἐκείνους πού τήν ἀπευθύνουν στόν Χριστό ἐκζητώντας ταπεινά τό ἔλεος Του.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀρχικά ἀπουσίαζε κατὰ τήν ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ στούς Μαθητές Του, φαίνεται ὅτι ἦταν οἰκονομία Θεοῦ, γιά νά γίνῃ πιστευτό τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως καί νά διαλυθῇ κάθε εἶδους ἀμφιβολία.

Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, μετά τήν Πεντηκοστή, κήρυξε τό Εὐαγγέλιο στούς Πάρθους, τούς Πέρσες, τούς Μήδους καί τούς Ἰνδούς καί εἶχε μαρτυρικό τέλος.

Ὑψώνω τό ποτήριον ὑπέρ ὑγιείας καί μακροημερεύσεως τοῦ Πατρός καί Πατριάρχου ἡμῶν κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ΄ καί πάσης τῆς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος. Χριστός Ἀνέστη. Χρόνια πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΑΚΚΡΗΝ

Τό Σάββατον, 28^η Ἀπριλίου /11^η Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἀκκρην, πόλιν τοῦ βορείου Ἰσραήλ, ἀρχαίαν Πτολεμαΐδα ἡ εορτή τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Κατά τήν ἑορτήν αὐτήν, ἡμέραν μνήμης τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἔλαβε χώραν ὑποδοχή τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὑπό τῆς Κοινότητος Ἀκκρης, ἥτοι τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Φουάντ Μπρέϊκ, τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Κοινότητος καί πιστῶν ἐξ ἄλλων Κοινοτήτων τῆς περιοχῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἀκκρης.

Εὐθύς ἤρχισεν ὁ Ἀναστάσιμος Ὁρθρος τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος καί ἠκολούθησεν ἡ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἐπιμελουμένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Ἀκκρη Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ καί συλλειτουργούντων Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ἐν οἷς πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Μελετίου καί π. Ἀρτεμίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νίκωνος ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς MISSIA, Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων περιοχῶν, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρης, συσταθείσης καί ἐπιμεληθείσης ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου, τοῦ τελειωθέντος ἐν τῇ ἐπισκευῇ τοῦ τοίχου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καί μετεχόντων τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τοῦ Ἰσραήλ κ. Σεζάρ Μαρτζῆ καί πολλῶν πιστῶν ἐν εὐλαβείᾳ καί ἀναστασίμῳ ἀγαλλιάσει.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν Θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καί ταύτη συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροποροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς κατά τήν πασχάλιον ταύτην ἡμέραν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ ἐν Ἀκκρη / Πτολεμαΐδι, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος, διαπρέψας ὡς στρατιωτικός ἀξιωματικός κατά τούς χρόνους τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, ἀνεδείχθη πιστός μάρτυς, δηλαδή πιστός ἀκόλουθος καί μαθητής τοῦ Χριστοῦ, ἀκούων πάντοτε εἰς τόν λόγον Αὐτοῦ λέγοντος: «μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ· εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν·», (Ἰωάν. 15,20).

Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἴσον ὡς εἰ ἔλεγεν ἐγὼ τῶν ὅλων ὁ Ποιητής, ὁ πάντα ὑπό χεῖρα ἔχων τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ καί τά ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ χαλινόν ἐπέθηκα τοῖς θυμοῖς οὐδέ καθεῖρξα καθάπερ αἰκίαις τό ἐκάστου κίνημα τῶν ἀκρωμένων· ἐφῆκα δέ μᾶλλον τῇ ἐκάστου προαιρέσει τό ἐλέσθαι, τό δοκοῦν, δρᾶσαι δέ ὅ,τι περ ἄν βούλοιντο· καί γοῦν διωκόμενος ἐκαρτέρουν, καίτοι τοῦ διακωλῦσαι ἔχων τήν ἐξουσίαν. Ὅταν οὖν ἄρα

διώκησθε καὶ αὐτοί, ... κατόπιν τῆς ἐμῆς ἰόντες οἰκονομίας, διὰ τῶν αὐτῶν ἔρχεσθε θελημάτων, ἵνα καὶ τῆς ὁμοίας μετάσχητε δόξης· οἱ γὰρ συμπάσχοντες καὶ συμβασιλεύσουσι». [Καὶ ἀπλούστερον· τοῦτο εἶναι ὡσάν νά ἔλεγε [ὁ Χριστός] ἐγώ, ὁ Ὅποιος εἶμαι ὁ Ποιητής τῶν ὅλων καὶ ἔχω ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τὰ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, δέν ἔβαλα χαλινόν εἰς τὴν ὀργήν τῶν ἀκροατῶν μου, οὔτε περιώρισα τό συναίσθημα, τὴν συγκίνησιν αὐτῶν, ὡσάν νά ἦτο προσβολή εἰς ἐμέ. Μᾶλλον τούς ἐπέτρεψα νά ἐπιλέξουν ὅ,τι ἐφαίνετο ὀρθόν εἰς αὐτούς καὶ νά πράξουν ὅ,τι ἐπεθύμουν... Ἔτσι λοιπόν, ὅταν καὶ σεῖς διώκεσθε, ὑπομείνατε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀποτροπὴν/ ἀπέχθειαν τῶν μισούντων ὑμᾶς... ἀκολουθοῦντες τὴν ἰδικήν μου Οἰκονομίαν καὶ διώκετε μετ' Ἐμοῦ τούς ὁμοίους σκοπούς, οὕτως ὥστε νά ἔχητε συμμετοχὴν εἰς ὁμοίαν δόξαν. Καὶ τοῦτο διότι αὐτοί οἱ ὁποῖοι συμπάσχουν, αὐτοὶ καὶ θά συμβασιλεύσουν [μετ' Ἐμοῦ]».

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν», (Ἰωάν. 15, 20), ἀποτελοῦν τὴν «οἰκονομίαν» Αὐτοῦ, ἡ ὁποία διατυπώνεται εἰς ἑτέραν δὴλωσιν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι», (Ματθ. 16,24).

Εἰς τό λόγιον τοῦτο τοῦ Κυρίου διακρίνεται καὶ ὑπογραμμίζεται ἡ «προαίρεσις» τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ θέλοντος ἀκολουθῆσαι τὸν Χριστόν, ὡς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐρμηνεύων αὐτό: «Οὐ βιάζομαι οὐκ ἀναγκάζω, ἄλλα ἕκαστον κύριον τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως ποιῶ» καὶ ἀναλυτικώτερον : «δέν υποχρεῶνω οὔτε ἐξαναγκάζω, ἀλλὰ καθιστῶ τὸν καθένα, ὁ ὁποῖος εἶναι κύριος τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ διαθέσεως, λέγει Κύριος». Κατὰ δέ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης «τοῦτο δέ ἐστὶν ἡ προαίρεσις, ἀδούλωτόν τι χρῆμα καὶ αὐτεξούσιον ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς διανοίας κείμενον».

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ προαίρεσις, τούτέστιν ὁ θεῖος ζῆλος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ὠδήγησαν τὸν θεσπέσιον Γεώργιον εἰς τό νά γίνῃ μιμητὴς τοῦ μαρτυρικοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀκούων εἰς τό προφητικόν παράγγελμα τοῦ Ἡσαΐου: «Γίνεσθε μοι μάρτυρες καὶ ἐγώ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ θεός... ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται», (Ἠσ. 43,10). Ὁ δέ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωνεῖ λέγων: «Τὸν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστόν τὸν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γὰρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτὸς ἑαυτόν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμόν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τὸν ἴδιον Δεσπότην».

Ὁ ἔνδοξος Γεώργιος διακρίνεται μετὰ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος διαπρέφας ὡς ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, τοῦ κηρύξαντος ἀπηνῆ διωγμόν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, δέν ἐδίστασε νά ἀνακηρύξῃ τὸν ἑαυτόν του Χριστιανόν, ἀλλὰ καὶ νά ἐλέγξῃ τὴν ματαιότητα καὶ ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων καὶ νά μυκτηρίσῃ τούς πιστεύοντας εἰς αὐτά.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐμαρτύρησε τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος κατὰ τὴν ὥραν τῆς καταδίκης Αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου εἶπεν: «ἐγώ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς», (Ἰωάν. 18,37).

Ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ Χριστοῦ κατέδειξε ἐμφανέστατα τὸν ἀπόλυτον σκοπὸν τῆς

θείας ἀποκαλύψεως, τούτέστιν τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Αὐτοῦ. Τό γεγονός τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, δηλαδή τῆς θείας Οἰκονομίας ὡς κηρύττει ὁ Θεοπέσιος Παῦλος λέγων: «ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ».

Μάρτυς πιστός τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας ἀνεδείχθη ὁ μακάριος Γεώργιος, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδός λέγων: «Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθη, τῆς εὐσεβείας γεωργός τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπεύρας γάρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δέ δι' αἵματος, τόν Χριστόν ἐκομίσω».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ μέγалаθλος Γεώργιος ἀνεδείχθη τῆς εὐσεβείας τῆς ἀληθινῆς, δηλονότι πίστεως τοῦ Χριστοῦ, γεωργός τιμιώτατος, διό καὶ ἐν οὐρανοῖς συμβασιλεύει τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων. «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι... διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφ. Σολωμ. 5,15-16). «Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν [ὁ Θεός τόν Γεώργιον] καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν», κατὰ τό λόγιον τοῦ Σοφοῦ Σολομώντος, (Σοφ. Σολ 3,6).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου, οἱ πασχαλῶς τιμῶντες τήν σεπτὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Τροπαιοφόρου Γεωργίου, καλούμεθα νά μιμηθῶμεν τόν πόθον καὶ τόν ἔνθεον ζῆλον αὐτοῦ ἀφ' ἑνός καὶ ἱκετεύσωμεν αὐτῷ σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἀφ' ἑτέρου, ἵνα μέτοχοι γενώμεθα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Μετά δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἴπωμεν: «ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καὶ τήν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὠδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου. (Πρβλ. Ψαλμ. 42,3) ἐνθα ὁ παμμακάριστος Μάρτυς σου Γεώργιος παρεγένετο. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη» .

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη εἰς τήν αἵθουσαν δεξιώσεων κέρασμα τῇ παρουσίᾳ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως Ἀκκρης, τοῦ Σεῖχη αὐτῆς καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἀκκρης κ. Φουάντ Μπρέϊκ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τήν ἀνακαινισθεῖσαν αἵθουσαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου Ἀκκρης.

Ἐν τέλει παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ ἡγουμένου π. Σιλουανοῦ, εἰς τήν ὁποίαν καὶ πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀγαπητέ Πάτερ Σιλουανέ Πατριαρχικέ ἡμῶν Ἐπίτροπε ἐν Ἀκκρῃ,

Ἐντιμότητα Πρόεδρε τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου κ. Φουάντ Μπρέϊκ,

καὶ Σεβαστά μέλη τῆς Κοινότητος,

Ἡ σημερινή Πασχάλιος ἑορτὴ ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ἀδιάψευστον ἀφ’ ἑνός μὲν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα, ἀφ’ ἑτέρου δέ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἐνεργοῦς παρουσίας τοῦ Ρωμαιορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ χριστεπωνύμου αὐτοῦ ποιμνίου ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ γενικώτερον καὶ τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ εἰδικώτερον.

Ἡ χριστιανικὴ αὕτη παρουσία καὶ μαρτυρία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὀφείλεται πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου: «Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰωάν. 4,16), ἀλλὰ καὶ εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν· μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω», (Ἰωάν. 14, 27).

Οἱ εὐαγγελικοὶ οὗτοι λόγοι ἐνέπνεον τὸν σήμερον τιμώμενον Ἅγιον Γεώργιον τὸν Τροπαιοφόρον, ὁ ὁποῖος, μιμούμενος τό σταυρικόν πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο συμμάρτυς τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει καὶ ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ: «Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος ἔνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεποιθώς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πόνους τοὺς μακροὺς, Μάρτυς Γεώργιε, καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς [δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ] καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, Αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

Ἡ διπλὴ αὕτη ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τοῦ Κυρίου καὶ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς καὶ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ γενομένου συλλειτουργοῦ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἐν τῇ ἐπουρανίῳ δοξολογίᾳ τοῦ θεοῦ, μᾶς παρέχει ἐν μέσῳ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου δοκιμασιῶν τῆς περιοχῆς ἡμῶν τὴν ζῶσαν ἐλπίδα τῆς πίστεως εἰς τὸν θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Διό καὶ ἡμεῖς ἱκετηρίους εὐχὰς ἀνεπέμψαμεν τῷ Ἁγίῳ θεῷ, ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, λέγοντες μετὰ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Πέτρου: «Εὐλογητὸς ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τό πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι’ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α΄ Πέτρ. 1,3) Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἑωρτάσθη εἰς τό Πατριαρχεῖον:

Α΄) Εἰς τόν μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, εἰς τό πλαίσιον τῆς Λειτουργίας τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τό Πατριαρχεῖον ἐν ψαλμῳδίᾳ τοῦ «Χριστός Ἀνέστη».

Β΄) Εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Νοσοκομείου εἰς τήν Παλαιάν Πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων ἔναντι τοῦ Πατριαρχείου διά μεταθέσεως τῆς μνήμης αὐτοῦ τήν Τρίτην 24ην Ἀπριλίου / 7ην Μαΐου.

Ἡ ἑορτή αὕτη ἐωρτάσθη ἀφ' ἐσπέρας δι' Ἑσπερινοῦ καί διά θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν, τελεσθέντων ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου Δοσιθέου καί ἐν συμμετοχῇ Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν, μοναζουσῶν καί μοναχῶν.

Γ΄) Τήν πρωίαν τῆς Τετάρτης 25ης Ἀπριλίου / 8ης Μαΐου 2024, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίου Γεωργίου «Ἑβραϊκῆς» ἐν τῇ Παλαιᾷ Πόλει τῶν Ἱεροσολύμων καί εἰς τήν Ἑβραϊκὴν συνοικίαν. Ἡ ἑορτή αὕτη ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν διά θείας Λειτουργίας, λειτουργοῦντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου, ψαλλούσης τῆς ἡγουμένης μοναχῆς Μαριάννης καί βοηθῶν αὐτῆς.

Σημειωθῆτω ὅτι ἡ ἑορτή αὕτη τῆς 23ης Ἀπριλίου ἐορτάζεται εἰς μνήμην τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς Ρώμην, ἐν ᾧ ἡ ἑορτή τῆς 3ης Νοεμβρίου ἐορτάζεται εἰς μνήμην τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου αὐτοῦ εἰς Λύδαν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ἡ ἀγιογραφήσασα τόν Ἱερόν Ναόν καί συντηρήσασα τήν Ἱεράν Μονήν ἡγουμένη Μοναχή Μαριάννα ἐδεξιώθη φιλοφρόνως τούς μετασχόντας πιστούς.

Δ΄) Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς καί εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Μπετζαλλᾶ, κειμένην εἰς χωρίον εἰς τήν περιοχὴν τῆς Βηθλεέμ. Εἰς τό χωρίον τοῦτο οἱ κάτοικοι δέν εἶναι Χριστιανοί, ἀλλὰ τό Πατριαρχεῖον ἀπ' αἰώνων διατηρεῖ Ἱεράν Μονήν, τήν ὁποίαν ἐπισκέπτονται Χριστιανοί ἐκ Μπετζάλλας, Βηθλεέμ καί Χωρίου τῶν Ποιμένων, ἀλλὰ καί πολλοί Μουσουλμᾶνοι εὐλαβοῦντες τόν Ἅγιον.

Τῆς ἑορτῆς αὐτῆς ἐπεμελήθη ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Πορφύριος.

Ἡ ἑορτή ἐωρτάσθη διά θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν τῆς Τρίτης 24^{ης} Ἀπριλίου / 7^{ης} Μαΐου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἰωσήφ ἐφημερίου εἰς Μπετζάλλαν, παρουσίᾳ καί τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΤΟΧΑΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡ

Μέ ιεροπρέπειαν καί μέ ἐκκλησιαστικήν τάξιν, τῇ ἀθρόα συμμετοχῇ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου, ἐτελέσθησαν αἱ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καί τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Καττάρων.

Τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Καττάρων κ. Μακάριος, τῇ συλλειτουργίᾳ τοῦ Ἱερέως π. Ἡλία Μπαρακάτ.

Πλῆθος πιστῶν μετ' εὐλαβείας καί κατανύξεως συμμετεῖχον εἰς τὴν θείαν Κοινωνίαν καί πολλοὶ προσῆλθον ἐκ τῶν πόλεων τοῦ Ἐμιράτου καί ἐκ τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας εἰς τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου καί τῆς Ἐξομολογήσεως.

Αἱ Ἀκολουθίαι ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Ἀραβικὴν, Σλαβονικὴν, Σερβικὴν, Ρουμανικὴν καί Ἀγγλικὴν γλῶσσαν διὰ τὴν πληρεστέραν συμμετοχὴν τοῦ πολυγλώσσου ποιμνίου. Οἱ ἱεροψάλται ἀπέδωσαν μέ θαυμάσιον τρόπον τοὺς ὕμνους καί αἱ χορωδαὶ τὰ Ἑγκώμια τῆς Μ. Παρασκευῆς εἰς τὴν Ἀραβικὴν, Ἑλληνικὴν καί Σερβικὴν γλῶσσαν.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καί τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου προσῆλθον εἰς τὴν ἀκολουθίαν ὁ Πρέσβυς τῆς Ρωσσίας κ. Ντημίτρι Ντουγκάντκιν, ἡ Ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς τὴν Ντόχαν κ. Εὐαγγελία Τσάγκα, ὁ Ἀναπληρωτὴς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Πρεσβείας τῆς Σερβίας κ. Σλομπόνταν Ραντέκα καί ὁ Ἐκπρόσωπος τῆς Πρεσβείας τῆς Μολδαβίας κ. Μιχάι Νεάμτσου.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν εἰς ἀτμόσφαιραν βαθείας κατανύξεως καί συγκινήσεως ἐτελέσθη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου καί ἡ περιφορὰ ἐντὸς τοῦ αὐλογύρου τοῦ Ἐπισκοπείου.

Τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πλῆθος χριστιανῶν ἐπλήρωσεν ἀσφυκτικῶς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν καί τὸν προαύλιον χῶρον του. Οὗτοι ἐν συνεχείᾳ παρέμειναν καί συμμετέσχον τῆς θείας Λειτουργίας, μεταλαμβάνοντες σχεδὸν ἅπαντες τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί ἠκολούθησε ἡ εὐλογία τῶν Πασχαλινῶν αὐγῶν καί ἐδεσμάτων.

Ἐπισυνάπτεται φωτογραφικὸν ὑλικόν.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Καττάρων

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἑωρτάσθη καί εἰς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα ἐσωτερικῶς εἰς τὸν μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, 23^η Ἀπριλίου /6^η Μαΐου 2024.

Εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἔλαβε χώραν ὁ Ὁρθρος, ψαλλομένου τοῦ Ἀναστασίμου Κανόνος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «Ἀναστάσεως Ἡμέρα» καί θεία Λειτουργία Ἀναστάσιμος καί πανηγυρική, προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, λειτουργοῦντος τοῦ Τυπικάρη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν αὐτὴν παρέστησαν ὁ κ. Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημήτριος Ἀγγελοςόπουλος, ἡ Πρόξενος κ. Ἄννα Μάντικα, αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἥτοι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς καί τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας καί μετέσχον πολλοὶ προσκυνηταί.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν ψαλμῳδίᾳ τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἀνῆλθεν ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἐνδεδυμένη εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἔνθα ἐγένετο ἡ Απόλυσις, ἐψάλη τό Πολυχρόνιον τοῦ Μακαριωτάτου καί ἠκολούθησε ἐόρτιον κέρασμα, ὁ Πασχάλιος χαιρετισμὸς ἡ διανομὴ Πασχαλινῶν ὧν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τοὺς Πατέρας καί τοὺς προσκυνητάς διαρκούσης τῆς ἀναστασίμου ψαλμωδίας τῆς χορωδίας τῆς Ρωσικῆς προσκυνηματικῆς Ἀποστολῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα (MISSIA).

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας